

DE T A R I E F C O M M I S S I E ,

Gezien een beroepschrift, hetwelk bij haar namens X, wonende te Z, voorheen koffiehuishouder te Y, door W aldaar is ingediend en is gericht tegen een op artikel 19 (2) van het Besluit op de Omzetbelasting 1940 berustende beschikking van de Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen te V dd. 24 October 1947;

Gelet op de inhoud der gedingstukken en het gehouden onderzoek;

Gehoord de Inspecteur;

Gelet op de ingevolge artikel 6 der Wet van 28 Juni 1935 (Staatsblad no. 381), aan de appellant verzonden mededeling, waarop deze noch in persoon, noch bij gemachtigde ter zitting is verschenen;

Overwegende, dat de Inspecteur aan de appellant over het tijdvak van 1 Januari 1941 tot 1 Januari 1946 een aanslag in de omzetbelasting heeft opgelegd, groot f.1057,42 aan enkelvoudige belasting en f. 260,-- aan verhoging;

dat deze aanslag na bezwaarschrift is gehandhaafd bij de bestreden beschikking;

dat hiertegen in het beroepschrift is aangevoerd:

dat de appellant in het tijdvak waarop de aanslag betrekking heeft, niet alleen caféhouder was, maar ook tegen vast salaris en genot van de winst een cantine voor het personeel ener a-fabriek leidde;

dat, behalve van het jaar 1941, een administratie van de zaak aanwezig is;

dat de Inspecteur door vermogensvergelijking een aanwas heeft berekend waaruit hij door bijtelling van de geschatte privé-uitgaven en van de zakelijke onkosten en door aftrek van exploitatiewinst op onroerend goed een bedrag heeft bepaald, hetwelk hij als bedrijfswinst aanmerkt;

dat hij deze bedrijfswinst onder gebruikmaking van een bruto-winstpercentage heeft teruggerekend tot belastbare omzet;

dat de Inspecteur echter, door als beginvermogen f. 1000,-- in plaats van f. 7500,-- aan te nemen; door te negeren de verkoop voor f. 3500,-- buiten het kadert der onderneming van een Perzisch kleed en van een bontjas; door het privé-verbruik te hoog te schatten en door een te laag bruto-winstpercentage te gebruiken bij de herleiding van de winst tot omzet, tot een te hoge uitkomst is gekomen;

dat de aanslag ten onrechte is opgelegd;

dat de Inspecteur bij verzoogschrift heeft gesteld:

dat de vaste uitkering per week, welke de appellant als cantinehouder ontving moet worden gezien als een toeslag, welke de appellant genoot van de directie van de fabriek waarin de cantine was gevestigd, als compensatie voor de lage prijs waarvoor de koffie word verkocht;

dat de niet uit de gehouden aantekeningen te verklaren vermogenstoening, alsmede de lage privé boekingen en een onverklaarbare privé-storting van f. 3500,-- aanleiding gaven om de boekhouding terzijde te stellen en de bruto-winst van de gezamenlijke bedrijven te berekenen door middel van vermogensvergelijking;

dat de volgende berekening is verricht:

vermogen per 1 September 1945.

de aangifte ingevolge het Buitengewoon Navorderingsbesluit luidt		f.22889,88
correctie hypotheek o/g nog opgenomen, deels reeds afgelost		<u>“ 2950,---</u>
	totaal	f.25839,88
aangenomen vermogen per 1 Januari 1941		<u>“ 1000,---</u>
vermogensaccrès		f.24839,88
privé-opnemingen over dit tijdvak geschat op (volgens boekhouding pl.m. f. 10618,55)		<u>“ 18000,---</u>
	totaal	f.42839,88
onkosten zaak b-straat 1 en cantine c-straat 2		<u>“ 8028,11</u>
	totaal	f.50867,99
af: netto-winst uit exploitatie huizen	ad	f. 5349,40
ontvangen pacht van D		“ 1480,---
idem van verkoop Inventaris		<u>800,---</u> “ 7629,40
zodat de bruto-winst bedroeg		f.43238,59
winstopslag 100 van de inkoop		<u>“ 43238,59</u>
de omzet is dus te stellen op		f.86477,18
volgens een aangifte en navordering werd omzetbelasting voldaan over		<u>“ 34346,23</u>
zodat werd nagevorderd		f.52130,95

belasting à 2% f. 1.042,62

voorts omzetbelasting verschuldigd over pachtsom

voor café-inventaris f 740,-- à 2% " 14,80

derhalve bedroeg de nagevorderde enkelvoudige

belasting f. 1.057,42

dat de appellant niets kan bewijzen omtrent zijn vermogen per 1 Januari 1941;

dat de verkoop van een Perzisch tapijt en een bontmantel onaannemelijk is;

dat de beweerde koper hieromtrent tegenstrijdige verklaring heeft afgelegd;

dat zowel de privé-uitgaven als de bruto-winstmarge op voor de appellant gunstige wijze zijn geschat;

Overwegende, dat het vaste bedrag per week, door appellant's gemachtigde salaris genoot, hetwelk hij als cantinehouder ontving, op de door de Inspecteur in het verzoogschrift aangevoerde grond moet worden geacht deel uit te maken van zijn belastbare omzet;

Overwegende, dat een boekhouding voor het jaar 1941 ontbreekt en dat - naar is gebleken uit het vanwege de Tariefcommissie ingestelde onderzoek uit de boekhouding - in aanmerking genomen, dat appellant gedurende een gedeelte van het jaar 1945 zijn normale bedrijf niet heeft uitgeoefend - voor de jaren 1942 tot 1946 onderscheidenlijk de volgende bruto-winstpercentages kunnen worden berekend: 99, 300, 270, 226;

Overwegende, dat waar niet is gebleken van bijzondere omstandigheden, waardoor de ongelijkheid der percentages zou kunnen zijn veroorzaakt, de Tariefcommissie van oordeel is, dat de grote veranderlijkheid van het bruto-winstpercentage een bewijs is dat in de boekhouding onjuistheden voorkomen;

dat deze boekhouding mitsdien niet voldoet aan de eisen van artikel 26 van het Besluit op de Omzetbelasting 1940, zodat, gelet op artikel 20 (3) van het Besluit op de Omzetbelasting 1940, des Inspecteurs beschikking moet worden gehandhaafd, tenzij blijkt, dat en in hoever deze onjuist is;

Overwegende hieromtrent, dat bij het gehouden onderzoek is gebleken, dat de appellant op 30 Januari 1941 een huis heeft gekocht, waaraan hij ten koste heeft gelegd de som van f. 12500,--; dat hiervan eigen middelen waren f. 3300,--; dat de Tariefcommissie aanneemt, dat deze middelen aanwezig waren op 1 Januari 1941 en dat de appellant toen voorts aan goederen en inventaris f. 200,-- bezat, zodat zijn

vermogen op vermelde dag bedroeg f. 3500,-- en niet f. 1000,--, zoals de inspecteur stelt;

Overwegende, dat overigens geen onjuistheden zijn gebleken in des Inspecteurs berekening;

Overwegende, dat de omzet door de inspecteur 2 x f. 2500,-- is f. 5000,-- te hoog is bepaald, zodat f. 100,-- aan enkelvoudige belasting te veel is gevorderd;

Overwegende, dat des Inspecteurs beschikking niet in stand kan blijven;

Overwegende voorts, dat ingevolge de bepalingen van het Besluit, de Tariefcommissie slechts bevoegd is te beslissen over het bedrag waarop de enkelvoudige belasting moet worden vastgesteld, zodat de appellant niet ontvankelijk moet worden verklaard in zijn beroep tegen de bestreden beschikking voor zover deze betrekking heeft op de verhoging;

VERKLAART DE APPELLANT NIET-ONTVANKELIJK IN ZIJN BEROEP
TEGEN DE BESTREDEN BESCHIKKING VOOR ZOVER DAARBIJ
DE VERHOGING IS GEHANDHAAFD; VERNIETIGT DEZE BESCHIKKING
VOOR HET OVERIGE;
VERMINDERT DE AANSLAG TOT EEN BEDRAG VAN NEGEN HONDERD
ZEVEN EN VIJFIG GULDEN EN TWEE EN VEERTIG CENT.

Aldus geweest in de zitting van de Tariefcommissie, Tweede Kamer,
op 28 Maart 1949.

De Voorzitter der Kamer,